

Biografia de Manuel Pérez Martínez, Camarada Arenas

Únic Secretari General d'un Partit Comunista pres a Europa des de que els nazis empresonaren a Dimitrov

Y simple soy, y soy claro
como una gota en el mar.
Porque busco la verdad en los hechos
y la vivo en mis actos.
Porque amo la verdad
y la proclamo.
Porque me forjo en la verdad
y para llegar antes a ella
tomo siempre el atajo.

Arenas, en el cercle, d'infant a la casa familiar del Pozo del Tio Raimundo (Madrid)

Així es va definir el secretari general del PCE (r) en una de les moltes poesies que ha escrit , aquests subproductes de la meua febril imaginació , les anomena ell . És la senzillesa d'un home que sintetitza la història del nou moviment revolucionari a Espanya , pilar del nostre partit i cap indiscutible del proletariat del nostre país . Les seves aportacions al patrimoni sempre viu del comunisme científic i la seva lluita implacable contra tota mistificació dels principis del marxisme - leninisme , l'han convertit en un reconegut dirigent del moviment comunista internacional , en una figura revolucionària que transcendeix les nostres fronteres .

Arenas va néixer el 1944 en el si d'una família obrera de Melilla . Jo vaig créixer entre figueres i arços ... A les tardes de primavera , que tot ho engrandeixen , jugava a pilleries a l'ombra d'una mesquita . Sense haver complert 12 anys i tot just sabent llegir i escriure , va haver de deixar l'escola: La necessitat em va iniciar aviat en el difícil ofici de ser home . Llavors vaig conèixer la santurroneria , l'avarícia i la mentida , totes reunides formant cos en la persona del patró ; vaig conèixer el dolor de la mare que perd el fill desnodrit [un dels seus germans] ... així va acabar la meua infància i em vaig fer home sent encara nen .

Més tard es trasllada amb la seva família a viure a una barraca del Pou de l'Oncle Raimundo , aquest suburbi de Madrid on la gent plorava i gemegava durant totes les hores del dia i de la nit , era el resultat del ' miracle econòmic ' que comença a assentar-se en els fangs del Pou , a les Palomeras , Entrevías , Orcasitas i en tants altres valls d'aquest món d'horrors . Allà es col · loca d'aprenent de guixaire , ofici del que es convertiria en un notable especialista . Anys després relataria les seves dificultats quan va començar aquell nou treball: No vegis com pesen els taulers ! Alguns no els puc ni aixecar del terra. L'oficial em crida , em diu que no valc per a res i que em va a acomiadar , fins que ho llevo amb totes les meves forces i ho trobo a sobre de la bastida o d'una burra .

Arenas recordava la situació en que va trobar als seus nous companys , els obrers , sota el règim feixista de Franco : No parlaven , estaven indefensos , sense tenir tot tipus d'organització , amb el record d'una gran derrota reflectit en el semblant i atemorits per la brutal repressió que els vencedors encara exercien sobre ells ... Calia esperar que arribés de nou l'hora d'alçar el front i el puny . Aquesta hora va arribar i Manuel participa en les lluites del sector de la construcció , en què destacaria per les seves dotes d'organitzador . És l'època en què comença a estudiar intensament les obres dels clàssics del marxisme - leninisme , sempre escasses i difícils d'aconseguir per mor de la fèrria censura franquista , la seva consciència proletària es reforça i comprèn que la lluita dels obrers ha de sortir dels estrets marges del sindicalisme i del reformisme reconciliador que pretenia conduir el ja en aquells dies revisionista Partit de Carrillo . El seu afany per l'estudi el porta a crear una cèl · lula comunista al vaixell de guerra on fa la mili : a la cuina , sota a les mateixes barbes dels oficials, fèiem les nostres reunions . De nou a Madrid , comença a dirigir les lluites dels veïns del Pou pel millorament de les condicions de vida i , més tard , crea les Joventuts Comunistes de Vallecas des d'on combatria als carrillistes . Va ser l'època en què els rojets del barri ens van ficar a la presó .

A primers dels anys setanta i després de sortir de presó , s'incorpora a l'Organització de Marxistes - Leninistes d'Espanya (OMLE) , de la qual amb el pas del temps es convertiria en el seu més ferm dirigent . És llavors quan deixa anar tota la seva energia revolucionària ; MPM es multiplica , realitzant una infatigable tasca de propaganda i organització alhora que participa en vagues i manifestacions . La seva capacitat d'organitzar i la seva preocupació constant pels problemes teòrics del moviment comunista , corren parells amb aquest saber donar el toc d'audàcia revolucionària en el moment precís . Encara es recorda l'anècdota d'una manifestació il · legal, com totes les de l'època- que va quedar frenada a l'altura del pont de Legazpi per un policia municipal , un catxalot de dos metres , que creuant-se en el seu camí amenaçava perquè es dissolgués ; de sobte , entre les files desconcertades dels manifestants , es va destacar la petita figura d'Arenas que es va plantar davant d'aquella mola uniformada , el va detenir als fondillos i la va girar com aquests pesats taulons que manejava en l'obra fins llançar- a terra . I la manifestació va seguir endavant .

Durant tot aquest temps Arenas enfoca el seu treball en una única direcció : Amb un veritable Partit Comunista remenarem els fonaments d'aquest país . Aquesta era la missió de l' OMLE : crear les bases per a la reconstrucció del Partit . I això succeeix el 8 de juny de 1975 al Congrés Reconstitutivo , quan llegeix en un vell casalot de les terres del nord a un informe Polític ja històric : El Partit no ho hem posat en peu en l'aire ni en uns dies ni al marge de la lluita de classes . Per reconstruir enmig de la confusió i el desordre provocat per la traïció revisionista hem hagut de treballar dur durant més de set anys .

Pérez Martínez és conscient de l'enorme tasca que el Partit i ell mateix com el seu secretari general s'han tirat a l'esquena i així ho adverteix : El camí de la revolució no és un camí de roses . És escarpat i difícil ; exigeix sacrificis [...] Per fer la revolució cal armar-se de coratge i prendre aquest camí . No hi ha un altre . Però també està convençut que , tot i la debilitat de la nova

avantguarda comunista , aquesta tirarà endavant i que en qualsevol cas el futur els pertany : Els res d'avui tot han de ser. Tu no has sentit aquesta lletra ? Nosaltres sí , i la cantem molt sovint . Creiem en la lletra d'aquesta cançó . Sabem (l'experiència de tots els països ens ho ha ensenyat) que una cosa , en principi feble, pot tornar fort, i que el que es mostra fort i arrogant , pot declinar i ser finalment abatut pel que abans era feble o només que una esperança .

Dos anys després del Congrés Reconstitutiú , va tenir lloc el II Congrés , en ell van quedar fixades les tesis que del feixisme no hi ha marxa enrere a la democràcia burgesa i el que s'ha denominat la política de resistència , que incloïa el recurs a la lluita armada guerrillera per part dels obrers en el seu enfrontament amb els moderns estats capitalistes i per la presa del poder . L'encara dèbil PCE (r) es convertia , així , en el primer i únic enemic polític del nou règim reformat , que no dubta a descarregar tota la seva ferotge repressió contra ell . Mesos després del Congrés , és detingut tot el Comitè Central a Benidorm , amb el seu secretari general , Arenas , al capdavant . Fins aquell moment havíem realitzat una tasca d'enorme envergadura (si es tenen en compte les condicions generals del país i la nostra extrema feblesa) . També havíem lliurat la més important batalla política contra el règim des dels temps de la guerra . Com avui està ja prou demostrat , aquella gran batalla política que lliurem tot just haver nascut com a Partit , va deixar a l'Estat feixista espanyol amb el cul a l'aire i amb les dues ales ben tocades , cosa que li ha impedit posteriorment reposar ... Va ser, ja dic , un període d'intensa lluita de classes i de lluita ideològica contra el revisionisme , en el qual vam aconseguir guanyar per a la causa a la veritable avantguarda del proletariat de tot l'Estat i el Partit sembrar , sobre la terra encara fèrtil de la classe obrera espanyola , la llavor de la futura revolta que avui es prepara i els primer brots veiem ja sortir a la llum a tot arreu amb força .

En la Comuna Karl Marx , Arenas es va esforçar per transmetre els seus coneixements i experiències i per crear veritables quadres comunistes . I res d'això podia fer-se sense lluita , sense vagues de fam , plantes , etc . que preservessin l'estil de vida col · lectiu sempre amenaçat pels feixistes i els seus esbirros carcellers . Van venir llavors sis llargs anys d'enfrontament constant contra el règim d'aïllament i els intents d'aniquilació dels presos polítics que Manuel li van suposar mesos d'aïllament severíssim que van deixar en ell una empremta indeleble : Jo crec que hi ha el sentiment i l'atracció de l'amor , però també crec en l'odi . Què seria del primer sense la repulsa que genera el segon ? També hi ha la indiferència o el menyspreu , que és una forma de reclusió . Aquesta és la pitjor malaltia que pot patir una persona . Se sap que l'amor crea . L'odi és una força descontrolada , que el mateix pot crear que destruir , o fer ambdues coses alhora . La indiferència , no . La indiferència sempre mata a qui la pateix . Per això sóc enemic declarat dels indiferents .

També la presó va suposar el retrobament amb la família, especialment amb les seves filles . La vida clandestina els havia separat , encara que Manuel Pérez Martínez sempre les tenia present en el seu record , com es reflecteix en alguns dels seus poemes :

Os miro, y mi corazón
endurecido por mil batallas
se deshace
como un azucarillo
humedecido por las lágrimas.
No he sido
un padre para vosotras
sino un hermano mayor
siempre lejano.

Després de la seva sortida de presó el 1984, poc va durar aquest retrobament , doncs noves batalles de la lluita de classes i la persecució policial van empènyer de nou a la clandestinitat .

Des del seu exili a França , Arenas ha seguit dirigint el PCE (r) durant els últims quinze anys . La culminació de la batalla contra la Reforma del règim fins que aquest ha quedat enfonsat en els seus més negres orígens , la reorganització de la Direcció i els organismes del Partit a les principals localitats d'Espanya , esquivar les negociacions - trampa fins donar-los la volta i convertir-les en plataformes de propaganda del nostre moviment revolucionari , donar a conèixer a les àmplies masses del nostre país la Línia Política del Partit per mitjà de les seves publicacions RESISTÈNCIA i ANTORCHA , difondre sobre la necessitat del Partit i de l'internacionalisme proletari arreu del món , realitzar importantíssimes contribucions teòriques als principals problemes a què s'enfronta el moviment comunista internacional ... aquests són els delictes pels quals els jutges francesos , al dictat dels feixistes de Madrid , van empresonar al " Camarada Arenas " al novembre de 2000. No cal que et digui - escriu a la seva companya , la Montse, també empresonada - que tinc la certesa que encara haurem de viure altres importants etapes de la nostra vida en comú i que continuarem sent útils , fins i tot aquí a la presó , a la causa de la Resistència Antifeixista i del Comunisme a la qual tots dos ens devem. Aquesta causa continuarà endavant cada dia amb més força amb o sense nosaltres , d'això no pot cabernos ni ombra de dubtes , però , considero que encara va a necessitar i podrem continuar fent algunes aportacions.

Entre la seva aportació ideològica, podem destacar-ne els següents treballs teòrics:

- Tesis sobre la crisis del comunismo.
- Sobre la crisis y el derrumbe del sistema capitalista.
- La tercera fase de la crisis general del capitalismo.
- Partido y movimiento.
- La estrategia de la lucha armada revolucionaria.
- Aproximación a la historia del PCE.

Manuel Pérez Martínez, “Camarada Arenas”, Secretari General del PCE (r) des de 1975, pres durant més de vint anys en tres etapes a Espanya i a França; presoner amb Franco, la UCD, els GALosos del PSOE i els neofalangistes del PP. Únic dirigent comunista -d'un Partit Comunista perseguit i criminalitzat a varis països del primer món- empresonat a dos països d' Europa des de Dimitrov.

La legalitat vigent espanyola, de caràcter feixista, malgrat la vulguin transvestir de demòcrata, pretén condemnar-lo a perpetuïtat. El darrer dels nombrosos judicis que acumula a l'espatlla es va celebrar el passat setembre de 2012 èl que va ser condemnat a 17 anys de presó. Incriminar-lo sense proves per condemnarlo, a la pràctica, a cadena perpètua, de per vida.

Extraditat sense causes pendents des de França el 2006, actualment es troba a la presó de Castelló II. Després de la seva detenció el novembre del 2000 a París, on residia clandestinament des de mitjans dels vuitanta (condemnat a vuit anys de presó pels tribunals francesos el 2003 –juntament amb altres membres del Comitè Central del PCE (r) per associació de malfactors; la justícia espanyola comença a inventarse tants sumaris com li són possibles.

La sentència a França contra Manuel Pérez Martínez, als governants espanyols els va semblar insuficient i per tal d'impedir que pogués sortir de la presó només trepitjar territori espanyol sol·licitaren la seva extradició. Tant bon punt va ser entregat li han acusat, sense cap prova, d'haver participat en diferents accions armades. Allò que al principi semblava un pla macabre sense cap ni peus, s'ha convertit en l'exemple repressiu del que li espera a tot dissident polític que gosi enfrontar-se des de les idees i organitzadament al feixisme imperant.

Com a dirigent d'un partit comunista la seva tasca sempre ha estat política i ideològica. Tal com ell mateix va declarar en el seu judici a França, al 2003 i repeteix contínuament, es reconeix culpable del delicte de ser comunista des dels 14 anys i d'haver combatut des de llavors, juntament amb els

seus camarades, l'ordre injust de la burgesia. “Mentre em restin forces i en la mesura que m'ho permetin les circumstàncies en les que em trobi, continuaré aquesta lluita contra els més ferotges enemics de la meua classe i de la humanitat sencera”.

Arenas s'ha enfrontat en aquests darrers quasi vuit anys a més d'una dotzena de sumaris. D'aquests, set li han estat arxivades les causes per no existir cap indicatiu ni per a condemnar-lo ni un sol dia de presó i d'altres tres n'ha sortit absolt per manca “total de proves”...

Doncs bé, Arenas hagués pogut sortir perfectament en llibertat fa molt de temps, en un dels darrers sumaris, després de ser absolt per l'Audiència Nacional a finals del 2007 pel cas del segrest de l'empresari Publio Cordón, va ser elevat al Tribunal Suprem. Aquest tribunal va decidir a mitjans de l'any 2009 anul·lar l'absolució i condemnar-lo a set anys de presó per ser autor per omissió... sí! tal com ho heu llegit...d'un delictes de detenció il·legal amb exigència de rescat perquè -continua el text de la sentència- si hagués ordenat l'alliberament de la víctima, la mateixa s'hagués portat a terme. O el que es el mateix, com a l'Audiència ens va sortir malament la seva incriminació, ara ens traiem de la màniga la condemna del Suprem com sigui....

Només per citar algun grau comparatiu d'aquesta decisió arbitrària del Suprem, resultaria que TOTA la plana matxor del PSOE hauria d'estar a la presó per les causes obertes contra el GAL, només aplicant la mateixa regla de tres que s'ha aplicat a Manuel Pérez Martínez. Tant sols que en el cas del PSOE-GAL, de llarg, sí existeixen graus de versemblança i infinitat de proves. González, Damborenea, Barrionuevo, Corcuera, Vera...podrien haver fet de TOT perquè el seu GAL deixés d'assassinar, segrestar i atemptar i...no ho van fer!

La decisió del Suprem d'abril de 2009 va deixar dit ben alt i clar que en aquest podrit Estat estan prohibides les idees comunistes conseqüents i revolucionàries –què sinó és la Llei de Partits, que li fou aplicada al PCE (r) l'any 2003. I qui gosi continuar la lluita ho pagarà amb repressió, tortura, presó...per a tota la vida, si cal. I això a algú que MAI ha practicat la lluita armada i en canvi sí s'ha lliurat des de fa més de quaranta anys a la causa obrera i popular.

En els darrers tres anys el Camarada Arenas ha hagut d'enfrontar-se a nous judicis a l'Audiència Nacional. En tots ells li imputen accions armades que mai ha realitzat, ni ha pogut manar realitzar. En el darrer judici, de setembre de 2012, com s'ha dit, li condemnaren a 17 anys de presó. Manuel Pérez, que era i és dirigent del PCE r, ha negat sempre i tothora la seva implicació en tots els fets que li han anat imputant insistint en que el Partit no estava ni està vinculat amb la lluita armada duta a terme pels GRAPO encara que hi hagi una identificació ideològica entre les organitzacions antifeixistes.

Tot plegat, l'invent garzonià i del Ministeri de l'Interior de que tant el PCE (r) com els GRAPO són una mateixa organització: el fantasmagòric PCE (r)-GRAPO. Per, d'aquesta manera, dedicar-se a intentar incriminar Manuel Pérez Martínez a través d'un organigrama del tot impossible i que totes i cadascuna de les decisions en els GRAPO les dirigeix ell personalment.

Per altra banda, encara a les presons franceses, a Manuel els metges li diagnosticaren cataractes als ulls i que era necessari operar-se el més aviat possible. De no fer-ho podria quedar-se cec. Això era l'any 2004 i des de llavors li denegen sistemàticament l'operació que necessita i està perdent la vista a marxes forçades, fins al punt que ja no pot llegir ni escriure gairebé. Suportant forts dolors oculars i de cap. També ja amb 69 anys pateix una hèrnia hiàtica que mai li han tractat a la presó. I ha d'aguantar de manera crònica seriosos problemes a les articulacions. El mantenen aïllat constantment.

Defensar la llibertat d'Arenas és reivindicar el dret a resistir!

No es tracta només de defensar a un comunista. Defensar a Manuel és defensar als obrers processats i condemnats per defensar un salari digne i el seu lloc de treball; és defensar als joves antifeixistes que s'enfronten a aquest Estat policial; és defensar la llibertat de reunió, associació, manifestació, expressió i vaga. És defensar la República Popular i el dret a l'autodeterminació de tots els pobles sense limitacions. Tot plegat, l'augment de la repressió política amb detencions indiscriminades, tortures, tancaments de mitjans dissonants amb el sistema, empresonaments de solidaris, criminalització dels entorns socials, etc...ens reafirma en la necessitat de resistir i fer front al règim monarca feixista de la burgesia espanyola. Manuel ha dedicat la seva vida a defensar els interessos de la classe obrera i dels sectors populars. Exigir la seva llibertat és exigir el dret a resistir i a desplegar com a classe les nostres pròpies organitzacions i combatre des de la independència més absoluta respecte de l'estat i les seves organitzacions domesticades, el sistema que ens oprimeix i explota.

Efectivament , aquest home , aquest dirigent comunista , aquest teòric de la ciència revolucionària , lliure o tancat , és un perill per a tots els capitalistes. Les seves idees semblen resistència , revolució i comunisme per tot arreu. Per això mateix, els oprimits i explotats necessitem veure-ho lliure , al carrer, amb nosaltres , respirant els aires de la revolució que s'acosta a passos de gegant . *“Jo crec que la situació revolucionària es dona ja,- diu Manuel en un dels seus escrits- estem abocats a una situació revolucionària en ascens . Això és un fet real . Ara bé , això per si sol únicament indica que es pot donar la revolució . Calen molts factors , com és l'organització de les masses , l'existència d'un partit revolucionari, etc, etc . La situació , aquestes condicions, possibiliten també això , ara , no ho garanteixen. Som una petita força , tenim una línia política , tenim un programa , veurem si som capaços de dur a terme la revolució . Això exigirà de tots nosaltres un gran esforç , una gran concentració, una gran voluntat , i sense això, per descomptat, no farà res . Espontàniament no es farà cap revolució . Pot haver esclats , com n'hi ha , però perquè es faci la revolució cal que es donin tots aquests elements : un programa , una organització i , bé, la situació que permeti en un moment donat accedir al poder mitjançant l'única manera que és possible , mitjançant la insurrecció . I no amb petites reformes ni amb alternativetes aquí o allà . El principal problema per al proletariat ni tan sols és l'atur com a tal, i fixa't tota la importància que té , sinó la presa del poder . Com no es tingui el poder , no hi ha res a fer, res es resoldrà . I al poder només es podrà accedir concentrant una força revolucionària que actuï en aquesta direcció . D'una altra manera , res , per què fer-nos il·lusions?. Una altra cosa és que hàgim de treballar en el dia a dia , ser-hi , donar suport a les lluites de la gent per aclarir les idees i fer comprendre a la gent que , en fi , això és una via més , una part d'aquest gran riu on han de confluïr tots els moviments i corrents, que és el gran riu de la revolució. Efectivament , però és la presa del poder per les masses , no hi ha un altre ” .*

Els Comitès per un Socors Roig Internacional van llançar una gran campanya de denúncia del segrest il·legal de Manuel Pérez Martínez , Secretari General del PCE (r), l'estiu de 2008 . Des de llavors , s'ha difós molt la informació , molts col·lectius han assumit l'exigència de la seva llibertat , s'han celebrat multitud d'actes ... la seva situació és ja coneguda per desenes de milers d'antifeixistes. Però continua a la presó, malalt, perdent forces físiques amb quasi 70 anys, només per mantenir-se fidel als seus principis comunistes i revolucionaris i ser dirigent d'un Partit Comunista. Encara li obren i li esperen nous sumaris....com sigui hem de treure'l de la presó i arrancar la seva llibertat intensificant la campanya de denúncia de la seva situació, sumant més i més suports i fent ben patent la solidaritat.